

Nehemias Bok.

I Kapitlet.

Nehemia får underrättelse om tillståndet i Jerusalem.

Nehemias, Hakaljas sons, bok. Det begaf sig i månaden Kislev i tjugonde året,* då jag var på slottet i Susan,

2. att Hanani, en af mina bröder, och några andra män kommo ifrån Juda. Och jag frågade dem om Judarne, som hade undsluppit och som voro kvar ifrån fångenskapen, och om Jerusalem;

3. och de sade till mig: De kvarblifne, som hafva blifvit kvar från fångenskapen, äro där i landet i stor vedermöda och försmädelse, och Jerusalem's mur är nedrifven, och dess portar äro uppbända i eld.

2 Kon. 25: 9. 2 Krön. 36: 19.

4. Och när jag hörde dessa orden, satte jag mig och grät och sörjde i några dagar och fastade och bad inför himmelens Gud,

5. och jag sade: Ack, Herre, himmelens Gud, du store och fruktansvärde Gud, som håller förbund och barmhärtighet mot dem som dig älska och hålla dina bud,

2 Mos. 20: 6. 34: 7. 4 Mos. 14: 18. 5 Mos. 5: 10. Neh. 9: 17. Ps. 86: 15. 103: 8. 145: 8. Dan. 9: 4.

6. låt ditt öra akta hårtill och dina ögon vara öppna, så att du hör din tjänares bön, som jag nu beder inför dig, både dag och natt, för dina tjänare, Israels barn, i det jag bekänner Israels barns synder, hvarmed vi hafva försyndat oss emot dig, och hvarmed

jag och min faders hus hafva försyndat oss!

7. Vi hafva illa handlat emot dig och hafva icke hållit de bud, stadgar och rätter, som du har budit din tjänare Mose.

8. Tänk dock uppå det ord, som du böd din tjänare Mose, sägande: »Om I förbryten eder, så vill jag förströ eder ibland folken.

3 Mos. 26: 41. 5 Mos. 4: 27. 28: 64.

9. Men om I omvänden eder till mig och hållen mina bud och gören dem, så vill jag, vore än de ibland eder som äro fördrifne vid himmelens ända, likväl därifrån församla dem, och låta dem komma till det rum, som jag har utvalt till boning för mitt namn.»

5 Mos. 30: 1—5.

10. De äro dock dina tjänare och ditt folk, som du har förlossat genom din stora kraft och din mäktiga hand.

11. Ack, Herre, låt ditt öra akta på din tjänares bön och på dina tjänares bön, som älska att frukta ditt namn, och låt det gå din tjänare väl i dag och låt honom finna barmhärtighet inför denna mannens ansikte!

Jag var då muuskänk hos konungen.

2 Kapitlet.

Nehemia får i uppdrag att uppbygga och befästa Jerusalem.

Och i månaden Nisan i Artahsastas tjugonde regeringsår, då vinet stod inför honom, tog jag vinet och gaf det åt konungen, och ehuru jag icke visade mig sorgsen inför honom,

* Nämligen af Artahsastas regering.

2. sade konungen till mig: Hvi ser du så sorgsen ut då du icke är sjuk? Du måste hafva någon hjärtesorg. Och jag vardt mycket förskräckt.

3. Och jag sade till konungen: Lefve konungen evinnerligen! Hvi skulle jag icke se sorgsen ut, då den staden, där mina fäders grafvar äro, ligger öde och dess portar äro förtärda af eld? Dan. 2: 4. 3: 9. 5: 10. 6: 21.

4. Och konungen sade till mig: Hvad är då det du begär? Och jag bad till himmelens Gud

5. och sade till konungen: Om konungen så behagar och om din tjänare är behaglig i dina ögon, att du ville sända mig till Juda, till den staden, där mina fäders grafvar äro, att jag måtte uppbygga honom.

6. Och konungen och drottningen, som satt vid hans sida, sade till mig: Huru länge kan din resa räcka, och när kan du komma tillbaka? Och det behagade konungen att sända mig ästad, och jag uppgaf för honom en bestämd tid.

7. Och jag sade till konungen: Om konungen så behagar, så gifve man mig bref till ståthållarne på andra sidan älven, att de må låta mig fara igenom till dess jag kommer till Juda, Neh. 13: 6.

8. och ett bref till Asaf, som har uppsikten öfver konungens park, att han låter mig få virke till att upp timra portarne till borgen, som hörer till templet, och till stadsmuren och till det hus, där jag skall taga in. Och konungen gaf mig det, emedan min Guds goda hand var öfver mig.

9. Och då jag kom till ståthållarne, på andra sidan älven, gaf jag dem konungens bref. Och konungen sände med mig härhöfvitsmän och ryttare.

10. Och då Sanballat, Horoniten, och Tobia, den Ammonitiske trälen, hörde det, förtröt det dem högeligen, att en man var kommen för att befordra Israels barns bästa.

11. Och då jag kom till Jerusalem och hade varit där i tre dagar,

12. stod jag upp om natten, och några få män med mig, och jag om talade för ingen människa hvad min Gud hade gifvit mig i sinnet att göra

med Jerusalem, och jag hade intet annat ök med mig än det, hvaruppå jag red.

13. Och jag drog ut genom Dalporten om natten och fram till Drakekällan till Dyporten, och jag besåg Jerusalems murar, som voro nedrifna, och dess portar, som voro förtärda af eld.

14. Och jag drog vidare till Källporten och till Konungsdammen, och där var icke rum att komma fram för öket, hvaruppå jag red,

15. och jag gick upp i dalen om natten, och besåg muren, och gick åter genom Dalporten och kom tillbaka.

16. Och föreståndarne visste icke hvart jag hade gått och hvad jag hade gjort, ty jag hade ännu intet sagt för Judarne och prästerna och ädlingarne och föreståndarne och de öfriga, som skulle arbeta på verket.

17. Och jag sade till dem: I sen den nöd, hvaruti vi äro, att Jerusalem ligger öde, och att dess portar äro uppbrända i eld. Kommen och låtom oss bygga Jerusalems mur, så att vi icke längre må vara till försmädelse!

18. Och jag talade till dem om huru min Guds hand var god öfver mig och om konungens ord, som han hade sagt mig. Och de sade: Vi vilja taga oss före att bygga. Och de stärkte sina händer till det goda verket.

19. Och då Sanballat, Horoniten, och Tobia, den Ammonitiske trälen, och Gesem, Araben, fingo höra det, begabbade de oss och visade oss sitt förakt, sägande: Hvad är det I gören? Viljen I göra xxxpor emot konungen?

20. Och jag svarade dem och sade: Himmelens Gud, han skall gifva oss lycka, och vi, hans tjänare, vilja taga oss före att bygga, men I hafven ingen del eller rätt eller åminnelse i Jerusalem.

3 Kapitel.

Jerusalems murar och portar byggas.

Och Eljasib, öfversteprästen, och hans bröder, prästerna, togo sig före att bygga Fårporten. Denna helgade de och insatte dess dörrar, och ända till Meatornet helgade de den, ända till Hananeels-tornet.

2. Och bredvid honom byggde Jerikos män; och bredvid dem byggde Sakkut, Imris son,

3. och Senaas barn byggde Fiskporten. De upptimrade honom och insatte dess dörrar, dess lås och dess bommar.

4. Och bredvid dem arbetade Meremot, son till Urija, son till Hakkoz; och bredvid dem arbetade Mesullam, son till Berekja, son till Mesesabeel; och bredvid dem arbetade Zadok, Baanas son.

5. Och bredvid dem arbetade Tekoiterna, men de som ibland dem voro de förnämste ville icke böja sin hals i deras Herres tjänst.

6. Och på porten till den gamla muren arbetade Jojada, Paseahs son, och Mesullam, Besodjas son. De upptimrade honom och insatte dess dörrar, dess lås och dess bommar.

7. Och bredvid dem arbetade Melatja, Gibeoniten, och Jadon, Meronotiten, männen ifrån Gibeon och det Mizpa, som hörde under ståthållarens på denna sidan älfven domvärjo.

8. Bredvid honom arbetade Ussiel, Harhajass son, af guldsmedernas skrå; och bredvid honom arbetade Hananja, af salfvoberedarnes skrå — och man hade låtit Jerusalem stå kvar ända till den så kallade Breda muren —

9. och bredvid dem arbetade Refaja, Hurs son, som hade befälet öfver den ena hälften af Jerusalems område.

10. Och bredvid dem arbetade Jedaja, Harumafs son, midt emot sitt eget hus, och bredvid honom arbetade Hattus, Hasabenjas son.

11. På en annan sträcka arbetade Malkija, Harims son, och Hasub, Pahat-Moabs son, och därjämte på Ugnstornet.

12. Och bredvid honom arbetade Sallum, Hallohes' son, som hade befälet öfver den andra hälften af Jerusalems område, han och hans döttrar.

13. På Dalporten arbetade Hanun och de som bodde i Sanoah. De byggde honom och insatte dess dörrar och dess lås och dess bommar, och de byggde ett tusen alnar på muren ända till Dyporten.

14. Och Malkija, Rekabs son, som

hade befälet öfver Bet-Hakkerems område, byggde Dyporten. Han byggde honom och insatte dess dörrar, dess lås och dess bommar.

15. Och Sallun, Kol-Hoses son, som hade befälet öfver Mizpas område, byggde Källporten. Han byggde honom och lade tak därpå och insatte dess dörrar, dess lås och dess bommar, och han byggde muren vid Selahs damm mot konungens trädgård ända till trapporna, som gå ned ifrån Davids stad. Es. 8: 6. Joh. 9: 7.

16. Näst efter honom arbetade Nehemja, Asbuks son, som hade befälet öfver den ena hälften af Bet-Zurs område, ända till platsen midt emot Davids grafvar och fram till den grädda dammen och fram till Hjältehuset.

17. Efter honom arbetade Leviterna och Rehum, Banis son. Bredvid honom arbetade Hasabja, som hade befälet öfver den ena hälften af Kegilas område, för sitt område.

18. Efter honom arbetade deras bröder och Bavai, Henadads son, som hade befälet öfver den andra delen af Kegilas område.

19. Och bredvid honom arbetade Eser, Jesuas son, som hade befälet öfver Mizpa, på en annan sträcka, ifrån platsen midt emot uppgången till vapenhuset i Vinkeln. 2 Krön. 26: 9.

20. Näst efter honom arbetade med ifver Baruk, Sabbais son, på en annan sträcka ifrån Vinkeln ända till porten till Eljasibs, öfversteprästens, hus.

21. Efter honom arbetade Meremot, son till Urija, son till Hakkoz, på en annan sträcka, ifrån ingången till Eljasibs hus ända till ändan af Eljasibs hus.

22. Och efter honom arbetade prästerna, männen ifrån Jordanslätten.

23. Efter dem arbetade Benjamin och Hasub, midt emot deras eget hus. Efter dem arbetade Asarja, son till Maaseja, son till Ananja, utmed sitt eget hus.

24. Efter honom arbetade Binnui, Henadads son, på en annan sträcka, ifrån Asarjas hus ända till Vinkeln, och fram till Hörnet.

25. Palal, Usais son, arbetade ifrån stället midt emot Vinkeln och det höga

torn, som skjuter ut ifrån konungs-
huset och som ligger vid fängelse-
gården. Efter honom Pedaja, Paros'
son.

26. Och tempeldrängarne bodde på
Ofel ända till platsen midt emot Vattu-
porten mot öster och fram emot det
utskjutande tornet.

27. Efter honom arbetade Tekoi-
terna på en annan sträcka ifrån plat-
sen midt emot det stora, framskju-
tande tornet ända till Ofelsmuren.

28. Ofvanför Hästporten arbetade
prästerna, hvar och en midt emot sitt
 eget hus.

29. Näst därefter arbetade Zadok,
Immers son, midt emot sitt eget hus;
och efter honom arbetade Semaja,
Sekanjas son, som hade vakten vid
den östra porten.

30. Efter honom arbetade Hananja,
Selemjas son, och Hanun, Zalajs sjet-
te son, på en annan sträcka. Efter ho-
nom arbetade Mesullam, Berekjas son,
midt emot sin kammare.

31. Efter honom arbetade Malkia,
en guldsmed, ända till tempeldrängar-
nes och krämarnes hus, midt emot
Mönstringsporten och fram till Hörn-
salen.

32. Och emellan Hörnsalen och Får-
porten arbetade guldsmederna och
krämarna.

4 Kapitlet.

Byggnadens fortgång förhindras.

Och då Sanballat fick höra, att vi
byggde på muren, vardt han vred
och högeligen förbittrad och bespot-
tade Judarne.

2. Och han talade inför sina brö-
der och Samarias här och sade: Hvad
är det de vanmäktige Judarne göra?
Skall man tillåta dem det? Skola de
få offera? Skola de någonsin få fär-
digt? Skola de väl göra stenarne lef-
vande utur grushögarne, förbrända
som de äro?

3. Och Tobia, Ammoniten, stod
bredvid honom och sade: »Huru de
än bygga, skulle en räf, om han
sprunge upp, riva ned deras sten-
mur!»

4. Hör, vår Gud! huru man för-
aktar oss, och låt deras försmädelse

falla tillbaka på deras hufvud och gif
dem till rof i deras fångenskaps land;

5. och öfverskyl icke deras miss-
gärning, och deras synd var icke ut-
plånad utur din åsyn! ty de hafva
skymfat de byggande midt i ansikte!

6. Och vi byggde muren, och hela
muren vardt färdig till sin halfva höjd,
och folket var modigt till att arbeta.

7. Och då Sanballat och Tobia och
Araberna och Ammoniterna fingo höra,
att Jerusalems murar voro upplagade
och att remnorna började igentäppas,
vordo de ganska vrede.

8. Och de sammansvuro sig alla
sinsemellan, att de skulle gå att strida
emot Jerusalem och åstadkomma för-
virring därinne.

9. Men vi bådo till vår Gud och
stälde vakt emot dem, dag och natt,
af fruktan för dem.

10. Och Juda sade: Bärarnes styrka
sviktat, och gruset är alltför mycket,
och vi mäktat icke bygga på muren.

11. Och våra motståndare sade: De
skola intet få veta och intet se förrän
vi komma midt ibland dem och slå
ned dem och göra ända på arbetet.

12. Och då de Judar, som bodde i
deras graunskap, kommo och sade till
oss väl tio gånger ifrån alla håll: »I
mån vända tillbaka till oss».

13. uppställde jag på de lägsta stäl-
lena bakom muren i skottgluggarne
folket efter släkter, med sina svärd,
sina spjut och sina bågar.

14. Och sedan jag hade öfversett allt,
stod jag upp och sade till ädlingarne
och föreståndarne och det öfriga fol-
ket: Frukten icke för dem, tänken på
Herren, den store och fruktansvärde,
och striden för edra bröder, edra sö-
ner och edra döttrar, edra hustrur och
edra hus! 4 Mos. 14: 9. 5 M. 1: 21. 20: 3.

15. Och då våra fiender fingo höra,
att det var oss bekant, och att Gud
hade gjort deras anslag om intet,
vände vi alle tillbaka till muren, hvar
och en till sitt arbete.

16. Och ifrån den dagen arbetade
den ena hälften af mina tjänare på
verket, och den andra hälften däraf
var beväpnad med spjut, sköldar, bå-
gar och pansar, och befälhafvarne
stodo bakom hela Judas hus.

17. De som byggde på muren och de som buro bördor och de som lassade på arbetade hvar och en på verket med sin ena hand, och med den andra höll han vapnet.

18. Och hvar och en af byggningsmännen hade sitt svärd bundet vid sidan under det de byggde, och lredvid mig stod en som stötte i trumpet.

19. Och jag sade till ädlingarne och till föreståndarne och det öfriga folket: Arbetet är stort och vidsträckt, och vi äro spridda på muren, på långt afstånd den ene ifrån den andre.

20. Till det ställe, hvarifrån I hören trumpetens ljud, dit skolen I samlade eder till oss. Vår Gud skall strida för oss.

² Mos. 14—25.

21. Och vi arbetade på verket, och hälften af dem var beväpnad med spjut ifrån det morgonrodnaden gick upp till dess stjärnorna kommo fram.

22. Äfven sade jag på denna tiden till folket: Hvar man och hans dräng må tillbringa natten midt i Jerusalem, så att vi hafva dem om natten till vakt och om dagen till arbete.

23. Och hvarken jag eller mina bröder eller mina tjänare eller den bevakning, som jag haft med mig, klädde af oss. För hvar och en var hans rustning hans badvatten.

5 Kapitlet.

Ocker förbjudes. Nehemias oegennyttia.

Och det vardt ett stort rop af folket och deras hustrur emot deras bröder, Judarne;

2. och några voro, som sade: Med våra söner och våra döttrar äro vi många. Låt oss få säd att äta, att uppehålla lifvet med!

3. Och några sade: Våra åkrar och våra vingårdar och våra hus hafva vi satt i pant för att få säd i denna hårda tiden.

4. Och andra sade: Vi hafva lånat penningar till skatten åt konungen på våra åkrar och våra vingårdar.

5. Och fastän våra kroppar äro likadana som våra bröders kroppar och våra barn äro likadana som deras, måste vi förnedra våra söner och våra döttrar till trälar, och några af våra döttrar hafva redan blifvit därtill för-

nedrade, och ingen makt är i vår hand, och våra åkrar och vingårdar höra andra till.

6. Och då jag hörde deras rop och dessa orden, vardt jag ganska vred;

7. och mitt hjärta ingaf mig det rådet, att jag skulle gå till rätta med ädlingarne och föreståndarne, och jag sade till dem: I drifven ocker, den ene på den andre. Och jag höll en stor folkförsamling om dem.

² Mos. 22: 25. ³ Mos. 25: 36, 37. Ps. 15: 5.

8. Och jag sade till dem: Vi hafva friköpt våra bröder Judarne, som voro sålde till hedningarne, såvidt vi hafva kunnat. Skullen ock I sälja edra bröder, och skulle de sälja sig till oss? Då tego de och funno intet att svara.

9. Och jag sade: Det är icke godt som I gören. Borden I icke vandra i Guds fruktan för hedningarnes, våra fienders, försmädelses skull?

Es. 32: 5. Hes. 36: 20, 23. Rom. 2: 24.

10. Både jag och mina bröder och mina tjänare hafva lånat dem penningar och säd; men låtom oss nu afstå ifrån detta ockrande!

11. Gifven dem nu i denna dag tillbaka deras åkrar, vingårdar, olivgårdar och hus, samt den ränta på penningarne, på säden, på vinet och oljan, som I hafven betingat eder af dem!

⁵ Mos. 23: 19.

12. Och de svarade: Vi vilja gifva det tillbaka och kräfva ingenting af dem. Vi vilja göra såsom du har sagt. Och jag kallade prästerna och tog ed af dem, att de skulle så göra.

13. Och jag utskakade bröststycket på min mantel och sade: Så utskake Gud hvar och en, som icke håller detta ord, bort ifrån hans hus och ifrån hans egendom, och varde han så utskakad och utblottad. Och hela församlingen sade Amen och lofvade Herren. Och folket gjorde så.

14. Och ända ifrån den dagen då jag vardt förordnad till ståthållare i Judas land, ifrån Artahsastas tjugonde intill hans trettioandra regeringsår, eller i tolf år, åto jag och mina bröder icke af ståthållarens kost.

15. Men de förre ståthållarne, som hade varit före mig, hade betungat folket och tagit af dem, utom mat och vin, fyratio silversiklar och dess-

utom hade deras tjänare förfarit hårdt emot folket; men så gjorde icke jag, emedan jag fruktade Gud.

16. Och själf lade jag handen vid arbetet på denna muren; och något jordstycke hade vi icke köpt oss, och alla mina tjänare blefvo använde till arbetet där.

17. Och Judarne och föreståndarne, ett hundra femtio män, och de som kommo till oss ifrån kringliggande folk åto vid mitt bord.

18. Och hvad som tillreddes för hvarje dag var en ox och sex utsökta får och fåglar, hvilka tillreddes åt mig, och hvar tionde dag anskaffades allehanda vin i mängd, men likväl utkräfdes jag icke ståthållarkosten; ty arbetet tyngde svårt på detta folket.

19. Kom ihåg, mig till godo, min Gud, allt hvad jag har gjort för detta folket!

6 Kapitlet.

Försåt emot Nehemias. Muren fulländas.

Och då Sanballat och Tobia och Gesem, Araben, och våra öfriga fiender fingo höra, att jag hade uppbyggt muren och att ingen remna mera var kvar däruppå, ändock jag ännu då icke hade insatt dörrarna i portarne,

2. sände Sanballat och Gesem bud till mig och låto säga mig: Kom och låt oss tråda tillsammans i byarne i Onos dal! Och de tänkte göra mig något illa.

3. Och jag sände bud till dem och låt säga: Jag hafver ett stort verk att göra och kan icke komma ned. Hvi skulle arbetet hvila medan jag toge handen därifrån och stege ned till eder?

4. Och de sände samma bud till mig fyra gånger, och jag svarade dem på samma sätt.

5. Och Sanballat sände mig samma bud för femte gången med sin dräng, som hade ett öppet bref i sin hand,

6. hvaruti var skrifvet: Det förjudes ibland folken, och Gasmu säger, att du och Judarne viljen göra uppror, och att det är därför du bygger på

muren, och att du vill blifva deras konung, med mera sådant.

7. Och äfven har du anställt profeter, som skola utropa om dig i Jerusalem och säga: Han är konung i Juda. Och då nu sådant tal nog lärer komma för konungens öron, så kom nu och låtom oss rådslå tillsammans!

8. Och jag sände bud till honom och låt säga: »Intet sådant, som det du säger, har skett, utan du har af eget hjärta diktat det.»

9. Ty de ville alle afskräcka oss och tänkte: Deras händer skola afstå ifrån arbetet, så att det icke blifver färdigt. Men styrk nu mina händer!

10. Och jag kom till Semaja, son till Delaja, son till Meshabeel, in uti hans hus; ty han höll sig inne. Och han sade: Låtom oss gå tillsammans till Guds hus i det inre af templet och tillsluta templets dörrar! ty de skola komma för att dräpa dig, och i natt skola de komma för att dräpa dig.

11. Och jag svarade: Skulle en man, sådan som jag, fly? Och hvilken man, som är en sådan som jag, skulle kunna ingå i templet och blifva vid lif? Dit går jag ej.

12. Och jag förstod, att Gud icke hade sändt honom, utan att han hade sådan spådom sagt om mig, emedan Tobija och Sanballat hade lejt honom.

13. Därföre var han lejd, att jag skulle låta afskräcka mig, och så göra och synda, och de skulle få ett ondt rykte på mig, hvarmed de skulle kunna småda mig.

14. Kom du, min Gud, ihåg Tobija och Sanballat, efter deras gärningar, äfvensom Noadja, profetissan, och de andra profeterna, som ville afskräcka mig!

15. Och muren vardt färdig på den tjugufemte dagen i månaden Elul, efter femtiotvå dagar.

16. Och då alla våra fiender fingo höra det och alla de folk, som voro omkring oss, sågo det, sjönko de mycket i sina egna ögon, och de förstodo, att detta verk var gjort af vår Gud.

17. Och vid denna tiden aflåto Judas ädlingar många bref till Tobija, och bref ifrån Tobija ingingo till dem;

18. ty många i Juda voro honom med ed förbundne, emedan han var måg åt Sekanja, Arahs son, och emedan hans son Johanan hade tagit till hustru en dotter af Mesullam, Berekjas son.

19. Äfven talade de godt om honom för mig, och mina ord förde de ut till honom. Till mig skickade Tobija bref för att afskräcka mig.

7 Kapitlet.

Nyttiga anordningar af Nehemia.

Och då muren var byggd, insatte jag dörrarna, och dörrvaktare och sångare och Leviter blefvo tillsatte.

2. Och jag gaf befälet öfver Jerusalem åt min broder Hanani och åt Hananja, borghöfdingen; ty han var en så pålitlig och gudfruktig man som få äro.

3. Och jag sade till dem: Jerusalems portar må icke upplåtas förrän solen skiner het; och medan ännu posterna stå kvar, skall man stänga dörrarna och läsa igen dem. Och vakter mån I utställa af invånarne i Jerusalem, några på sina vaktställen och några framför sina hus.

4. Och staden var vidsträckt och stor, men folk mängden var ringa däruti, och inga hus voro uppbyggda.

5. Och min Gud ingaf mig i mitt sinne, att jag skulle samla ihop ädlingarne och föreståndarne och folket för att upptecknas efter släkterna. Och jag fann en förteckning öfver dem som först hade dragit upp, och jag fann däruti skrifvet:

6. Dessa voro de barn af Judiska landet, som drogo upp ur den fångenskap i Babel, i hvilken de hade blifvit bortförde af Nebukadnezar, könungen i Babel, och som vände åter till Jerusalem och Juda, hvar och en till sin stad,

7. och som kommo med Serubbabel, Jesua, Nehemja, Asarja, Raamja, Nahamani, Mordekai, Bilsan, Misperet, Bigvai, Nehuni och Baana. Detta var talet på männen af Israels folk:

8. Paros' barn: två tusen ett hundra sjuttio två;

9. Sefatjas barn: tre hundra sjuttio två;

10. Arahs barn: sex hundra femtio två;

11. Pahat-Moabs barn, utaf Jesusa och Joabs barn: två tusen åtta hundra aderton;

12. Elams barn: ett tusen två hundra femtio fyra;

13. Sattus barn: åtta hundra fyratiot fem;

14. Sakkais barn: sju hundra sextio;

15. Binnuis barn: sex hundra fyratio åtta;

16. Bebais barn: sex hundra tjugoo åtta;

17. Asgads barn: två tusen tre hundra tjugutvå;

18. Adonikams barn: sex hundra sextio sju;

19. Bigvais barn: två tusen sextio sju;

20. Adins barn: sex hundra femtio fem;

21. Aters barn af Hiskia: nittio åtta;

22. Hasums barn: tre hundra tjugoo åtta;

23. Bezais barn: tre hundra tjugofyra;

24. Harifs barn: ett hundra tolf;

25. Gibeons barn: nittio fem.

26. Män ifrån Betlehem och Netofa: ett hundra åttio åtta;

27. män ifrån Anatot: ett hundra tjuguo åtta;

28. män ifrån Bet-Asmavet: fyratiotvå;

29. män ifrån Kirjat-Jearim, Kefira och Beerot: sju hundra fyratiot tre;

30. män ifrån Rama och Geba: sex hundra tjuguen;

31. män ifrån Mikmas: ett hundra tjugutvå;

32. män ifrån Bet-El och Aj: ett hundra tjugut tre;

33. män ifrån det andra Nebo: femtiotvå;

34. den andra Elams barn: ett tusen två hundra femtio fyra;

35. Harims barn: tre hundra tjugu;

36. Jerikos barn: tre hundra fyratiot fem;

37. Lods, Hadids och Onos barn: sju hundra tjuguen;

38. Sepaas barn: tre tusen nio hundra trettio;

39. prästerna: Jedajas barn, af Jesusas hus: nio hundra sjuttiot tre;

40. Immers barn: ett tusen femtio två;

41. Pashurs barn: ett tusen två hundra fyratiofsju;

42. Harims barn: ett tusen sjutton;

43. Leviterna: Jesusas barn, af Kadmiel, af Hodevas barn: sjuttiofyra;

44. Sångarne: Asafs barn: ett hundra fyratioåtta;

45. dörrvaktarne: Sallums barn, Aters barn, Talmoms barn, Akkubs barn, Hatitas barn, Sobais barn, ett hundra trettioåtta;

46. tempelträlarne: Zihass barn, Haaufas barn, Tabbaots barn,

47. Keros' barn, Sias barn, Padons barn,

48. Lebanas barn, Hagabas barn, Salmais barn,

49. Hanans barn, Giddels barn, Gahars barn,

50. Reajas barn, Rezins barn, Nekodas barn,

51. Gassams barn, Ussas barn, Pa seas barn,

52. Besais barn, Meunims barn, Ne fusesims barn,

53. Bakbuks barn, Hakufas barn, Harhurs barn,

54. Bazlits barn, Mehidas barn, Harsas barn,

55. Barkos' barn, Siseras barn, Tamahs barn,

56. Neziahs barn, Hatifas barn;

57. Salomos tjänares barn: Sotais barn, Soferets barn, Peridas barn,

58. Jaalas barn, Darkons barn, Giddels barn,

59. Sefatjas barn, Hattils barn, Poketet-Hazzebaims barn, Amons barn.

60. Samtliga tempeldrängarne och Salomos tjänares barn voro tre hundra nittiotvå.

61. Och desse voro de som drogo åstad ifrån Tel-Melah, Tel-Harsa, Kerub-Addon och Immer, och hvilka icke kunde uppgifva sina fadershus och sin härkomst, om de voro af Israel:

62. Delajas barn, Tobijas barn, Nekodas barn, sex hundra fyratiofs två;

63. och af prästerna, Hobajas barn, Hakköz' barn, Barsillais barn, hvilken hade tagit sig hustru af Gileaditen Barsillais döttrar och vardt uppkallad efter deras namn.

64. Desse sökte efter sina släktergister; och då de icke kunde finnas, blefvo de såsom ohelige uteslutne ifrån prästadömet.

65. Och ståthållaren sade till dem, att de icke skulle få äta af de allraheligaste offergåfvorna till dess en präst blefve tillsatt för Urim och Tumnim.

66. Hela menigheten, sammanräknad, var fyratiofs två tusen tre hundra sextio,

67. utom deras tjänare och tjänarinnor, som voro sju tusen tre hundra trettiofsju. Och de hade två hundra fyratiofem sångare och sångerskor.

68. Deras hästar voro sju hundra trettiofs; deras mulåsnor två hundra fyratiofem;

69. deras kameler fyrahundra trettiofem, och deras åsnor sex tusen sju hundra tjugu.

70. Och somlige af samtliga fadershusens hufvudmän gäfvu skänker till verket: Ståthållaren gaf till kassan ett tusen dariker i guld, femtio skålar och fem hundra trettio prästerliga lifrockar.

71. Och somlige utaf fadershusens hufvudmän gäfvu till kassan för arbetet tjugu tusen dariker i guld och två tusen två hundra minor i silfver.

72. Och hvad det öfriga folket gaf, var i guld tjugu tusen dariker, och i silfver två tusen minor, och sextiofsju prästerliga lifrockar.

73. Och prästerna och Leviterna och dörrvaktarne och sångarne och män af folket och tempeldrängarne och hela Israel bosatte sig i sina städer. Och då den sjunde månaden kom, voro Israels barn i sina städer.

8 Kapitellet.

Lagen föreläses. Löfhyddohögtid firas.

Och allt folket församlade sig såsom en man på den öppna platsen framför Vattuporten; och de sade till Esra, den skriftlärd, att han skulle hämta fram Moses lagbok, hvilken Herren hade budit Israel.

2. Och Esra, prästen, hämtade fram lagen inför menigheten, både män

och kvinnor, och för alla dem som hade förstånd till att höra, på den första dagen i den sjunde månaden;

3. och han läste i den på den öppna platsen framför Vattuporten, ifrån dagningen intill middagen, för män och kvinnor och dem som kunde förstå det, och allt folkets öron lyssnade till lagboken.

5 Mos. 31: 10, 11.

4. Och Esra, den skriftlärde, stod på en hög ställning af trä, som man hade gjort för det ändamålet, och bredvid honom stodo Mattitja, Sema, Anaja, Uriä, Hilkija och Maaseja på hans högra sida, och på hans vänstra Pedaja, Misael, Malkija, Hasum, Habbaddana, Sekarja och Mesullam.

5. Och Esra öppnade boken för allt folkets ögon; ty han stod högre än allt folket, och då han öppnade den, stod allt folket upp.

6. Och Esra prisade Herren, den store Guden, och allt folket svarade Amen, Amen, med uppräckt händer; och de bugade sig och tillbådo Herren med ansiktet mot jorden.

7. Och Jesua, Bani, Serebja, Jamin, Akkub, Sabbetai, Hodija, Maaseja, Kelita, Asarja, Josabad, Hanan, Pelaja och andra Leviter undervisade folket i lagen, och folket stod på sin plats.

Neh. 9: 3.

8. Och de läste tydligt i boken, i Guds lag, och de utlade meningen, så att de förstodo det som lästes.

9. Och Nehemia, eller ståthållaren, och Esra, prästen, den skriftlärde, och Leviterna, som undervisade folket, sade till allt folket: Denna dagen är helig Herranom, eder Gud. Sörjen icke, och gråten icke! Ty allt folket grät då de hörde lagens ord.

3 Mos. 23: 24 f.

10. Och han sade till dem: Gån bort och äten hvad fett är och dricken hvad sött är och skicken andelar däraf till dem som hafva intet tillredt för sig, ty denna dagen är helig vår Herre, och varen icke bedröfvade, ty fröjd i Herren är eder starkhet!

11. Och Leviterna tystade allt folket och sade: Varen stilla, ty dagen är helig, och varen icke bedröfvade!

12. Och allt folket gick bort till att äta och dricka och kringsticka gåfvor i mat och dryck och till att göra

sig en stor glädje, ty de hade förstätt de ord, som man hade kungjort för dem.

13. Och på den andra dagen församlade sig hufvudmännen för hela folkets fadershus, prästerna och Leviterna, till Esra, den skriftlärde, för att gifva akt på lagens ord.

14. Och de funno skrifvet i lagen, att Herren genom Mose hade budit, att Israels barn skulle bo i löfhyddor på högtiden i den sjunde månaden,

2 Mos. 23: 16. 3 Mos. 23: 34, 42. 5 Mos. 16: 13.

15. och att man borde kungöra och låta utropa i alla deras städer och i Jerusalem och säga: Gån ut i bergstrakten och hämtan löf af oliv och löf af vilda oljeträd och löf af myrten och löf af palm och löf af lummiga träd, att man må göra löfhyddor, såsom skrifvet är!

16. Och folket gick ut och hämtade och gjorde sig löfhyddor, hvar och en på sitt tak och på sina gårdar och på gårdarne till Guds hus och på den öppna platsen vid Vattuporten och på den öppna platsen vid Efraims port.

17. Och hela menigheten, de som hade kommit tillbaka ifrån fångenskapen, gjorde löfhyddor och bodde i löfhyddor; ty Israels barn hade ifrån Josuas, Nuns sons, tid allt intill denna dag icke så gjort. Och där var en ganska stor glädje.

18. Och man läste i Guds lagbok hvar dag, ifrån den första dagen till den sista; och de höllo högtid i sju dagar, och på den åttonde dagen hölls slutfest på stadgadt sätt.

9 Kapitlet.

Faste-, bot- och bönedag. Förbundets förnyande.

På den tjugufjärde dagen i samma månad kommo Israels barn tillsammans till fasta, klädda i säckar och med stoft på sig.

2. Och Israels säd skilde sig från alla utländska folks barn. Och de stodo och bekände sina synder och sina faders missgärningar.

3. Och de blefvo stående på sin plats och läste i Herrens, deras Guds, lagbok under en fjärdedel af dagen, och under en annan fjärdedel gjorde

de sin bekännelse och tillbådo Herren, sin Gud.

Neh. 8: 7.

4. Och på Leviternas upphöjning uppträdde Jesua, Bani, Kadmiel, Sebanja, Buani, Serebja, Bani och Ke-nani och ropade med hög röst till Herren, sin Gud.

5. Och Leviterna Jesua, Kadmiel, Bani, Hasabnia, Serebja, Hodiya, Sebanja och Petaja sade: Stån upp och prisen Herren, eder Gud, ifrån evighet till evighet, och man prise ditt härliga namn, som upphöjdt är öfver allt lof och pris!

6. Du allena är Herren. Du har gjort himmelen, alla himlars himmel och all deras här, jorden och allt som däruppå är, hafvet och allt som däruti är. Du uppehåller det allt, och himmelens här tillbeder dig.

Es. 37: 16, 20.

7. Du är Herren Gud, som utvalde Abram och förde honom ut ifrån Ur i Kaldeen och gaf honom namnet Abraham;

1 Mos. 11: 31. 12: 1. 17: 5.

8. och du fann hans hjärta trofast inför ditt ansikte och gjorde med honom ett förbund, att du ville gifva åt hans säd Kananeernas, Heteernas, Amoreernas, Ferisseernas, Jebuseernas och Girgaseernas land; och du har hållit dina ord, ty du är rättfärdig.

1 Mos. 15: 18.

9. Och du såg till våra fäders elände i Egypten och hörde deras rop vid Röda hafvet.

2 Mos. 2: 25. 3: 7.

10. Och du gjorde tecken och under på Faraos och på alla hans tjänare och på allt folket i hans land; ty du förnäm, att de hade förhätt sig emot dem, och du gjorde dig ett namn, sådant det än i dag är.

2 Mos. 14: 15, 16.

11. Och du delade hafvet för dem, så att de gingo midt igenom hafvet på det torra, och deras förföljare kastade du i djupet, såsom en sten i mäktiga vatten.

2 Mos. 14: 21. 15: 9.

12. Och du förde dem om dagen med en molnstod; och med en eldstod om natten för att lysa dem på den väg de skulle gå.

2 Mos. 13: 21.

13. och du steg ned på berget Sinai och talade till dem ifrån himmelens och gaf dem rättvisa rätter och sanna lagar, goda stadgar och bud.

2 Mos. 19: 3 f. 20: 1.

14. Och du kungjorde för dem din heliga sabbat, och bud och stadgar och lag böd du dem genom din tjänare Mosé,

15. och bröd ifrån himmelen gaf du dem för deras hunger, och vatten lät du utgå utur klippan för deras törst, och du sade till dem, att de skulle gå att taga i besittning det land, hvilket du med upplyft hand hade lofvat att gifva dem.

2 Mos. 16: 4. 14: 15. 17: 6. 4 Mos. 20: 11.

16. Men de och våra fäder vordo stolte och halsstyfve, så att de icke lydde dina bud

17. och ville icke höra dem och tänkte icke uppå dina under, som du hade gjort, utan vordo halsstyfva och ville i sin genstörtighet tillsätta åt sig en höfvitsman för att vända tillbaka till sin trældom. Men du är en förlåtelsens Gud, nådig och barmhärtig, långmodig och stor i förbarmaude, och du öfvergaf dem icke.

4 Mos. 14: 4, 8. Neh. 1: 5. Ps. 103: 8. Joel 2: 13.

18. Till och med då de gjorde sig en gjuten calf och sade: denne är din Gud, som har fört dig utur Egypten, och när de gjorde stor försmädelse,

2 Mos. 32: 4.

19. öfvergaf dock du dem icke i öknen, efter din stora barmhärtighet. Molnstoden vek icke ifrån dem om dagen för att ledsaga dem på vägen, eller eldstoden om natten för att lysa dem på den väg de skulle gå.

2 Mos. 13: 22. 40: 38.

20. Och du gaf din goda anda till att undervisa dem, och din manna undandrog du icke deras mun, och vatten gaf du dem i deras törst;

4 Mos. 11: 25, 26.

21. och i fyratio år försörjde du dem i öknen, så att dem intet fattades; deras kläder blefvo icke förslitna, och deras fötter svullnade icke;

5 Mos. 2: 7. 8: 4. 29: 5.

22. och du gaf dem riken och folk och fördelade dem åt skilda håll, så att de intogo Sihons, konungens i Hesbon, land, och Ogs, konungens i Basan, land.

4 Mos. 21: 21, 24.

23. Och du gjorde deras barn många såsom stjärnorna på himmelens och förde dem till det land, hvarom du hade sagt till deras fäder, att de skulle gå och intaga det.

1 Mos. 15: 5. 22: 17.

24. Och de barnen gingo och intogo landet, och du underkufvade för dem landets inbyggare, Kananeerna, och gaf dem i deras hand, såväl deras konungar som landets folk, och de gjorde med dem såsom de ville. Jos. 10.

25. Och de intogo fasta städer och ett bördigt land och satte sig i besittning af hus, fulla med allehanda goda ting, uthuggna brunnar, vingårdar, olivgårdar och fruktträd i mängd; och de äto och vordo mätte och fete och lefde i välmakt genom din stora godhet.

26. Men de blefvo genstörtige och satte sig upp emot dig och kastade din lag bakom sin rygg och dråpo dina profeter, som förmanade dem för att omvända dem till dig, och de gjorde stora försmädelser. 5 Mos. 32: 15 f.

27. Och du gaf dem i deras fienders hand, att de förtryckte dem; men då de i sin nöds tid ropade till dig, hörde du dem ifrån himmelen, och efter din stora barmhärthighet gaf du dem räddare, som räddade dem utur deras fienders hand. Dom. 3: 9, 15. Ps. 106: 40.

28. Och när de kommo till ro och åter gjorde hvad ondt var i dina ögon, öfvergaf du dem i deras fienders hand, och desse blefvo rådande öfver dem; men när de åter ropade till dig, hörde du dem ifrån himmelen och halp dem efter din barmhärthighet många gånger.

29. Och du förmanade dem, att du måtte omvända dem till din lag; men de voro stolte och hörsammade icke dina bud och syndade mot dina rätter, genom hvilka en människa lefver, om hon håller dem, och de spjånade emot och voro halsstyfve och lydte icke. 3 Mos. 18: 5. Hes. 20: 11. Sak. 7: 11. Rom. 10: 5. Gal. 3: 12.

30. Och du hade fördrag med dem i många år och förmanade dem med din anda genom dina profeter; men då de icke aktade däruppå, gaf du dem i främmande folks hand. 2 Kon. 17: 13, 14. 2 Krön. 36: 15.

31. Men af din stora barmhärthighet gjorde du icke alldeles slut på dem och öfvergaf dem icke; ty en nådig och barmhärting Gud är du. Mal. 3: 6. Jer. 30: 11. 46: 28.

32. Och nu, vår Gud, du store,

mäktige och fruktansvärde Gud, du som håller förbundet och gör barmhärthighet, må du icke ringa akta all den vedermöda, som har drabbat oss, våra konungar, våra furstar, våra präster, våra profeter, våra fäder och hela ditt folk, ifrån Assyriens konungars dagar intill denna dag!

33. Och du är rättvis i allt det du har låtit komma öfver oss; ty du har gjort rätt, men vi hafva varit ogudaktige. Dan. 9: 14.

34. Och våra konungar, våra furstar, våra präster och våra fäder hafva icke gjort efter din lag och icke aktat på dina bud och på dina vittnesbörd, som du har låtit betyga dem. Dan. 9: 6, 8.

35. Och i sitt konungadöme och i ditt myckna goda, som du har gifvit dem, och i det vida och bördiga landet, som du har gifvit dem, hafva de icke tjänat dig och icke omvänt sig ifrån sina onda gärningar.

36. Si, vi äro nu trälrar; och i det land, som du har gifvit våra fäder, att de skulle äta dess frukt och dess goda, si, där äro vi trälrar;

37. och sin rika afkastning gifver det åt de konungar, som du har satt öfver oss för våra synders skull, och de råda öfver våra kroppar och vår boskap efter sin vilja, och vi äro i stor nöd.

38. Och på grund af allt detta gjorde vi ett fast förbund och uppsatte det skriftligen, och våra furstar, våra Leviter och våra präster satte därunder sina signet.

10 Kapitlet.

Förbundets underskrift.

Och de som satte sina signet därunder voro: Nehemia, ståthållaren, Hakaljas son, och Zedekia,

2. Seraja, Asarja, Jeremja,
3. Pashur, Amarja, Malkija,
4. Hattus, Sebanja, Malluk,
5. Hariu, Meremot, Obadja,
6. Daniel, Ginneton, Baruk,
7. Mesullam, Abija, Mijamin,
8. Maasja, Bilgai och Semaja. Desse voro prästerna.

9. Och Leviterna: Jesua, Asanjas son, Binnui af Henadads barn, Kadmiel,

10. och deras bröder, Sebanja, Hodija, Kelita, Pelaja, Hanan,
 11. Mika, Rehob, Hasabja,
 12. Sakkur, Serebja, Sebanja,
 13. Hodija, Bani och Beninu.
 14. Hufvudmän af folket: Paros, Pahat-Moab, Elam, Sattu, Bani,
 15. Bunni, Asgad, Bebai,
 16. Adonija, Bigvai, Adin,
 17. Ater, Hiskija, Assur,
 18. Hodija, Hasum, Bezai,
 19. Harif, Anatot, Nobai,
 20. Mapias, Mesullam, Hesir,
 21. Mesesabeel, Zadok, Jaddua,
 22. Pelatja, Hanan, Anaja,
 23. Hosea, Hananja, Hassub,
 24. Hallohes, Pilha, Sobek,
 25. Rehum, Hasabna, Maaseja,
 26. Ahija, Hanan, Anan,
 27. Malluk, Harim och Baana.

28. Och det öfriga folket, prästerna, Leviterna, dörrvaktarne, sångarne, tempeldrängarne och alla de som hade skilt sig ifrån folken i länderna och vandt sig till Guds lag, deras hustrur, söner och döttrar, alla de som hade insikt och förstånd,

29. de slöto sig till dem af sina bröder, som hade anseende ibland dem, och ingingo edlig förpliktelse därpå, att de ville vandra i Guds lag, som hade blifvit gifven genom Mose, Guds tjänare, och att de ville hålla och göra alla Herrens, vår Guds, bud, rätter och stadgar,

30. och att vi icke skulle gifva våra döttrar åt folken i landet och icke heller taga deras döttrar till hustrur åt våra söner; ^{2 Mos. 34: 16. 5 Mos. 7: 3.}

31. och när folken i landet förde handelsvaror och allehanda säd till salu på sabbatsdagen, skulle vi icke köpa det af dem på sabbat eller helgedag och lämna hvarst sjunde år fritt och då låta anstå med alla slags kraf. ^{2 Mos. 20: 10. 23: 10. 3 Mos. 23: 3. 25: 4. 5 Mos. 5: 12. 15: 2 f. Neh. 13: 19.}

32. Och vi förbundo oss att årligen gifva en tredjedels sikel till tjänsten i vår Guds hus,

33. nämligen till skådebröden och det dagliga spisoffret och det dagliga brännoffret och till offren på sabbaterna, nymånaderna och de bestämda högtiderna och till tackoffren och till

syndoffren för Israels försoning och till alla verk i vår Guds hus.

^{2 Mos. 25: 30. 3 Mos. 24: 6 f. 4 Mos. 28: 3, 5, 6, 9, 11 f.}

34. Och vi kastade lott emellan prästerna, Leviterna och folket om ved-offret, hvilket man till vår Guds hus årligen skulle framföra, efter våra fadershus, på bestämda tider, till att bränna på Herrens, vår Guds, altare, såsom skrifvet är i lagen.

^{3 Mos. 6: 12. Neh. 13: 31.}

35. Och vi förbundo oss att årligen frambara förstlingen af vår jord och förstlingen af all frukt af alla träd till Herrens hus ^{2 Mos. 23: 19. 5 Mos. 18: 4.}

36. och de förstfödde af våra söner och af vår boskap, såsom skrifvet är i lagen, och att framföra de förstfödda af våra fäkreatur och af våra får till prästerna, som tjäna i vår Guds hus.

^{2 Mos. 13: 2, 12, 13. 3 Mos. 27: 26, 27.}

37. Och förstlingen af våra degar och våra offergåfvor och frukt af allehanda träd, vin och olja skulle vi frambara till prästerna, till kamrarne i vår Guds hus, och tionden af vår jord till Leviterna; och Leviterna, de skulle uppbära tionde i alla städer, där vi drifva åkerbruk. ^{3 Mos. 23: 17.}

^{4 Mos. 15: 19, 20. 18: 12, 21, 26.}

38. Och en präst, en Arons son, skulle vara med Leviterna, när Leviterna uppburu tionde, och själfve skulle Leviterna föra tionde af sin tionde upp till vår Guds hus till förrådshusets kamrar;

39. ty i de kamrarne skulle Israels barn och Levis barn inlägga hvarje offergåfva af säd, af vin och af olja, emedan där voro helgedomens käril och prästerna, som gjorde tjänsten, och dörrvaktarne och sångarne; och icke skulle vi öfvergifva vår Guds hus.

II Kapitlet.

Jerusalem och landets inbyggare.

Och folkets furstar bodde i Jerusalem, och det öfriga folket kastade lott, för att hvar tionde man skulle bo i Jerusalem, den heliga staden, under det de nio tiondedelarne skulle bo i städerna. ^{Neh. 7: 4.}

2. Och folket välsignade alla de män, som frivilligt bosatte sig i Jerusalem.

3. Och desse voro de hufvudmän i landskapet,* som bodde i Jerusalem och som bodde i Judas städer, hvar och en på sin egendom, i sina städer, Israeliter, präster, Leviter, tempeldrängar och Salomos tjänares barn.

4. Och i Jerusalem bodde en del af Judas barn och af Benjamins barn; af Judas barn: Ataja, son till Ussija, son till Sekarja, son till Amarja, son till Sefatja, son till Mahaleel, af Perez' barn,

5. och Maaseja, son till Baruk, son till Kol-Hose, son till Hasaja, son till Adaja, son till Jojarib, son till Sekarja, son till Hassiloni.

6. Alla Perez' barn, som bodde i Jerusalem, voro fyra hundra sextioåtta stridbare män.

7. Och Benjamins barn voro desse: Sallu, son till Mesullam, son till Joed, son till Pedaja, son till Kolaja, son till Maaseja, son till Itiel, son till Jesaia,

8. och efter honom Gabbai och Sallai, niohundra tjuguatta.

9. Och Joel, Sikris son, var deras föreståndare, och Juda, Hassenuas son, var i befälet öfver staden den andre.

10. Af prästerna: Jedaja, Jojaribs son, Jakin,

11. Seraja, son till Hilkija, son till Mesullam, son till Zadok, son till Merajot, son till Ahitub, furste i Guds hus,

12. och deras bröder, som gjorde tjänst i huset, åtta hundra tjugutvå; och Adaja, son till Jeroham, son till Pedalja, son till Amzi, son till Sekarja, son till Pashur, son till Malkija,

13. och hans bröder, hufvudmän för fadershus, två hundra fyratiotvå; och Amassai, son till Asareel, son till Ahsai, son till Mesillemot, son till Immer,

14. och deras bröder, starke och stridbare män, ett hundra tjuguatta; och föreståndare för dem var Sabdiel, Haggadolims son.

15. Och af Leviterna: Semaja, son till Hassub, son till Asrikam, son till Hasabja, son till Bunni,

16. och Sabbetai och Josabad, som hade uppsikten öfver de yttre göromålen vid Guds hus och hörde till Leviternas hufvudmän;

17. och Mattanja, son till Mika, son till Sabdi, son till Asaf, sånganförelaren, som vid bönen uppstående lofsången, och Bakbukja, den näste efter honom ibland hans bröder, och Abda, son till Sammua, son till Galal, son till Jeditun.

18. Alla Leviterna i den heliga staden voro två hundra åttiofyra.

19. Och dörrvaktarne, Akkub, Talmon och deras bröder, som höllo vakt vid portarne, voro ett hundra sjuttio två.

20. Och de öfrige af Israel, prästerna och Leviterna, bodde uti alla Judas städer, hvar och en i sin besittning.

21. Och tempeldrängarne bodde på Ofel, och Ziba och Gispa hade befäl öfver tempeldrängarne.

22. Och Leviternas föreståndare i Jerusalem var Ussi, son till Bani, son till Hasabja, son till Mattanja, son till Mika, af Asafs barn, sångarne vid tjänsten i Guds hus;

23. ty ett konungens påbud var utfärdadt om dem, och en fast aflöning var anslagen åt sångarne, visst för hvarje dag.

24. Och Petahja, Mesesabels son, af Serahs barn, gick konungen till handa i hvarje sak, som rörde folket.

25. Och på sina gårdar i landsorterna bodde en del af Judas barn, i Kirjat-Arba och dess köpingar, och i Dibon och dess köpingar, och i Jekabzeel och dess köpingar,

26. och i Jesua, Molada, Pet-Pelet, 27. Hazar-Sual, Beer-Seba och dess köpingar,

28. och i Ziklag och i Mekona och dess köpingar,

29. och i En-Rimmon, Zorga, Jar-mut,

30. Sanoah, Adullam och deras byar, i Lakis och på dess marker, i Aseka och dess köpingar; och de bodde ifrån Beer-Seba intill Hinnoms dal.

31. Och Benjamins barn bodde ända ifrån Geba, i Mikmas, Aja, Bet-El och dess köpingar,

32. i Anatot, Nob, Ananja,

33. Hazor, Rama, Gittaim,

34. Hadid, Zeboim, Neballat,

35. Lod, Ono och tinnerniansdalen.

* D. ä. Judeen, såsom lydande under Persien.

36. Och af Leviterna blefvo några afdelningar ifrån Juda räknade till Benjamin.

12 Kapitlet.

Förteckning på präster och Leviter. Murens invigning.

Och desse äro de präster och Leviter, som drogo upp med Serubbabel, Sealtiels son, och Jesua: Seraja, Jeremja, Esra,

2. Amarta, Malluk, Hattus,
3. Sekanja, Rehun, Meremot,
4. Iddo, Ginneto, Abija,
5. Mijamin, Maadja, Bilga,
6. Semaja, Jojarib, Jedaja,
7. Sallu, Amok, Hilkiya och Jedaja.

Desse voro hufvudmän för prästerna och för sina bröder i Jesusas dagar.

8. Och Leviterna voro: Jesua, Binui, Kadmiel, Serebja, Juda och Mattanja, som, jämte sina bröder, förestod lofsången.

9. Och Bakkukja och Unni, deras bröder, hade sina tjänstgöringsplatser näst efter dem.

Neh. 11: 17.

10. Och Jesua födde Jokakim, och Jokakim födde Eljasib, och Eljasib födde Jojada,

11. och Jojada födde Jonatan, och Jonatan födde Jaddua.

12. Och i Jokakims dagar voro hufvudmännen för prästernas fadershus: för Seraja: Meraja; för Jeremja: Hananja;

13. för Esra: Mesullam; för Amarta: Johan;

14. för Meluki: Jonatan; för Sebanja: Josef;

15. för Harim: Adna; för Merajot: Helkai;

16. för Iddi: Sekarja; för Ginneton: Mesullam;

17. för Abija: Sikri; för Minjamin, för Moadja: Piltai;

18. för Bilga: Sammua; för Semaja: Jonatan;

19. för Jojarib: Mattenai; för Jedaja: Ussi;

20. för Sallai: Kallai; för Amok: Eber;

21. för Hilkiya: Hasabja; för Jedaja: Netaneel.

22. I Eljasibs, Jojadas, Johanans och Jadduas dagar blefvo hufvudmän-

nen för Leviternas fadershus upptecknade, äfvensom prästerna, under Persern Darii regering.

23. Hufvudmännen för Levis barns fadershus äro upptecknade i krönikeboken, ända till Johanans, Eljasibs sons, tid.

24. Och Leviternas hufvudmän voro: Hasabja, Serebja och Jesua, Kadmiels son, och deras bröder voro näst efter dem, till att tacka och lofva, efter Davids, Gudsmannens, bud, den ena vaktens bredvid den andra. *1 Krön. 29.*

25. Mattanja, Bakkukja, Obadja, Mesullam, Talmon och Akkub höllo såsom dörrvaktare vakt vid portarnes upplagshus.

26. Desse lefde i Jojakims, Jesusas sons, Jozadaks sons, dagar, och i Nehemias, ståthållarens, och i Esras, prästens, den skriftlärdes, dagar.

27. Och när Jerusalems mur skulle invigas, uppsökte man Leviterna från alla deras orter, att man skulle föra dem till Jerusalem till att hålla invigning med glädje, tacksägelse och sång, med cymbaler, harpor och cittror.

28. Och sångarnes barn församlade sig både ifrån slätten rundt omkring Jerusalem och ifrån Netofatiternas byar

29. och ifrån Bet-Gilgal och ifrån Gebas och Asnavets marker; ty sångarne hade byggt sig gårdar rundt omkring Jerusalem.

30. Och prästerna och Leviterna renade sig och renade folket, portarne och muren.

31. Och jag lät Judas furstar stiga upp på muren, och jag föranstaltade två stora lofsångskorer och högtidståg, en att gå till höger ofvanpå muren, fram till Dyporten.

32. Och efter dem gick Hosaja och den ena hälften af Judas furstar,

33. nämligen Asarja, Esra, Mesullam,

34. Juda, Benjamin, Semaja och Jeremja;

35. och af prästernas barn med trumpeter Sekarja, son till Jonatan, son till Semaja, son till Mattanja, son till Mikaja, son till Sakkur, son till Asaf,

36. och hans bröder Semaja, Asareel, Milalai, Gilalai, Maai, Netaneel

och Juda, Hanani med Davids, Guds-mannens, sånginstrumenter, och Esra, den skriftlärde, framför dem.

37. Och vid Källporten, som de hade midt enot sig, gingo de upp för trapporna till Davids stad, muren uppåt förbi Davids hus, ända till Vattuporten mot öster.

38. Och den andra lofsångskoren gick åt motsatt håll, och jag efter honom med den andra hälften af folket, ofvanpå muren, förbi Ugnstornet ända till den breda muren

39. och förbi Efraimsporten och förbi gamla porten och förbi Fiskporten och Hananelstornet och Meartornet ända till Fårporten; och de stannade vid Fängelseporten.

40. Och de båda lofsångskorerna uppställde sig vid Guds hus, och jag och den ena hälften af föreståndarne med mig,

41. och prästerna Eljakim, Maaseja, Minjamiu, Mikaja, Eljoenai, Sekarja och Hananja med trumpeter,

42. och Maaseja, Semaja, Eleasar, Ussi, Johanan, Malkija, Elam och Eser. Och sångarne uppstående sången, och Jisrahja var anföraren.

43. Och på den dagen offrade de stora offer och voro glade; ty Gud hade glädt dem med en stor glädje, och äfven kvinnor och barn glädde sig, och Jerusalems glädje hördes vidt omkring.

44. Och på samma dag vordo män förordnade öfver förrådskamrarne för offergåfvorna, för förstling och tionde, för att i dem hopsamla af städernas åkrar det som efter lag tillkom prästerna och Leviterna; ty en glädje var i Juda öfver prästerna och Leviterna, som gjorde tjänsten

45. och höllo sin Guds vakt och reningens vakt, och öfver sångarne och dörrvaktarne, som gjorde efter Davids och hans sons, Salomos, bud.

46. Ty i Davids och Asafs dagar i fordom tid hade anförare blifvit tillsatte för sångarne och för lof- och tacksägelsesånger till Gud.

47. Och i Serubbabels och Nehemias dagar auslog hela Israel en viss aflöning åt sångarne och dörrvaktarne, visst för hvar dag, och de gåfvo af

det helgade åt Leviterna, och Leviterna gåfvo af det helgade åt Arons barn.

13 Kapitlet.

Nehemias andra ankomst till Jerusalem.

På samma dag läste man i Moses bok för folkets öron, och man fann däruti skrifvet, att ingen Ammonit eller Moabit skulle få komma in i Guds församling till evig tid,

5 Mos. 23: 3, 4.

2. därföre att de icke hade gått Israels barn till mötes med bröd och vatten, utan hade lejt Bileam emot dem, att han skulle förbanna dem, ändock vår Gud vände den förbannelsen uti välsignelse.

3. Och då de hörde denna lagen, afskilde de allt slags främmande folk ifrån Israel.

4. Och förut hade prästen Eljasib som var satt öfver kamrarne i vår Guds hus, en släkting till Tobija,

5. åt honom inredt en stor kammar, där man förut hade inlagt spisoffer, rökelse, kärll och tionde af säd, af vin och af olja, som var anslagen åt Leviterna, sångarne och dörrvaktarne, och offergåfvan åt prästerna.

6. Men under allt detta var jag icke i Jerusalem; ty i Artahsastas trettioandra regeringsår i Babel hade jag farit till konungeu; men efter en tids förlopp bad jag om orlof af konungen.

7. Och då jag kom till Jerusalem och förnam det onda, som Eljasib hade gjort för Tobijas skull, genom att inreda åt honom en kammar i förgården till Guds hus,

8. förtröt det mig högeligen, och jag lät kasta allt Tobijas husgeråd ut ifrån kammaren;

9. och jag befalldes, att man skulle rena kamrarne, och jag lade åter in i dem kärlden till Guds hus, spisoffret och rökelsen.

10. Och då jag fick veta, att Leviternas aflöning icke hade blifvit utgifven till dem, så att Leviterna och sångarne, som skulle sköta tjänsten, hade flytt bort, hvar och en till sitt jordagods,

11. förhöll jag föreståndarne detta och sade: Hvi har Guds hus blifvit

öfvergifvet? Och jag församlade dem och anställde dem på deras platser.

12. Och hela Juda förde fram tionde af säden, vinet och oljan till förråds-husen,

13. och jag satte till förvaltare öfver förrådshusen Selemja, prästen, och Zadok, den skriftlärd, och Pedaja af Leviterna, och för att gå dem till handa Hanan, son till Sakkur, son till Mattanja, ty de voro ansedde för trogne män, och dem vardt ålagt att göra utdelningen åt sina bröder.

14. Må du för detta komma ihåg mig, min Gud, och icke utplåna mina goda gärningar, som jag har gjort för min Guds hus och för det som till dess tjänst hörer!

15. Vid samma tid såg jag i Juda några som trampade i pressarne på sabbaten och som införde sädesskyllar, hvilka de lassade på åsnorna, äfvensom vin, drufvor, fikon och allehanda bördor, hvilka de införde till Jerusalem på sabbatsdagen; och jag varnade dem den dagen då de sålde lifsförnödenheter.

16. Och de Tyrier, som bodde där, införde fisk och allehanda varor och sålde dem på sabbaten till Judas barn och i Jerusalem.

17. Och jag förhöll de förnämste i Juda detta och sade till dem: Hvad är det för en ond ting, som I gören, så att I ohelgen sabbatsdagen?

18. Var det icke så edra fäder gjorde, då Gud lät all denna olyckan komma öfver oss och öfver denna staden? Och I gören vreden ännu större öfver Israel då I ohelgen sabbaten.

19. Och då det vardt mörkt i Jerusalems portar före sabbaten, befallde jag, att portarnes dörrar skulle tillslutas och att man icke skulle öppna dem förrän efter sabbaten, och jag satte några af mina tjänare vid portarne, på det att ingen börda skulle komma in på sabbatsdagen.

20. Och köpmännen och säljarne af allehanda varor hade stannat öfver natten utanför Jerusalem en gång ellertvå,

21. och jag varnade dem och sade till dem: »hvi stannen I öfver natten

utanför muren? Om I gören så ännu en gång, skall jag lägga hand på eder»; och de kommo icke sedermera på sabbaten.

22. Och jag sade till Leviterna, att de skulle rena sig och komma och hålla vakt vid portarne för att helga sabbatsdagen. Också detta må du komma ihåg mig till godo, min Gud, och skona mig efter din stora nåd!

23. På den tiden såg jag ock Judar, som hade tagit till hustrur Asdoditiskor, Ammonitiskor och Moabitiskor.

24. Och deras barn talade half Asdoditiska och kunde icke tala Judiska, utan än det ena än det andra folkets tungomål.

25. Och jag förhöll dem detta och bannade dem och slog några af dem och hårdrog dem, och tog en ed af dem vid Gud, sägande: I skolen icke gifva edra döttrar åt deras söner icke heller taga af deras döttrar hustrur åt edra söner eller åt eder själfva.

26. Var det icke härmed Salomo, Israels konung, försyndade sig? Och ibland de många folken var ingen konung honom lik; och älskad var han af sin Gud, och Gud satte honom till konung öfver hela Israel. Dock förförde de utländska kvinnorna äfven honom till synd.

1 Kon. 3: 13.

11: 1, 4. 2 Sam. 12: 24. 2 Krön. 1: 12.

27. Och hade man då bort få höra om eder, att I hafven gjort denna stora synd, att I hafven förbrutit eder emot min Gud genom att taga utländska kvinnor till hustrur?

28. Och en son af Jojada, hvilken var son till Eljasib, öfversteprästen, var måg åt Sanballat, Horoniten, och jag dref honom bort ifrån mig.

29. Kom ihåg dem, min Gud, därföre att de hafva besmittat prästadömet och prästadömet och Leviternas förbund!

30. Och jag renade dem ifrån allt utländskt, och jag fastställde hvad iakttagas borde af prästerna och Leviterna, af hvar och en i hans syssla,

31. och huru vedoffret borde på bestämde tider aflämnas, och förstlingsfrukterna. Kom ihåg mig, min Gud, till det bästa!